

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. A.**
státní příslušnost: T. r.
t. č. pobytém X
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2024, č. j. OAM-1258/ZA-ZA11-VL13-2023,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce požádal neúspěšně o mezinárodní ochranu. Je Kurd. V Turecku podle něj většina společnosti Kurdy diskriminuje. Nemohl tam najít práci. Zúčastnil se také jednoho protestu, který policie rozehnala a poranila mu nehet. Jeho tvrzení i podle soudu k udělení azylu nestačí.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce požádal v září 2023 o mezinárodní ochranu. Při poskytnutí údajů k jeho žádosti uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a není v žádné politické straně ani skupině. Měl čistý trestní rejstřík a nikdy neměl ve vlasti problémy se zákonem. O mezinárodní ochranu požádal, protože chce lepší život.
3. Při pohovoru žalobce uvedl, že do Česka přijel, protože je to tu klidné a přátelské. Jako Kurd to měl v Turecku těžké. Na otázku, v čem konkrétně tam měl problémy, žalobce uvedl, že si nemohl najít dobrou práci a jednou ho napadla městská policie. Stalo se to v červenci 2023. Byl s kamarádem na pouličním protestu za práva Kurdů. Přijela tam městská policie a demonstraci rozešla. Žalobce shodila na zem spolu s dalšími lidmi. Poté odešel s kamarády pryč. Nedošlo k žádnému uvěznění nebo obvinění a vše se zakončilo neoficiálně. Po protestu měl poraněný nehet. Stěžovat si na městskou policii by nemělo smysl, Kurdům nikdo nepomůže. Žalobce měl v Turecku práci. Byl číšníkem ve městě B., hledal si ale jinou práci. Chvilí pracoval jako kuchař a asi tři měsíce byl na úřadu práce, kde mu ale nic nenašli. V Turecku už nechce žít. Kromě výše zmíněného protestu neměl s policií žádné další potíže.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 2. 2024, č. j. OAM-1258/ZA-ZA11-VL13-2023, neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany („rozhodnutí žalovaného“). Pracoval s *Informací OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav srpen 2023* ze dne 4. 8. 2023 a *Informací MZV ČR* ze dne 16. 1. 2024 („Informace MZV“). Ve vztahu k azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v tomto ustanovení. Nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby zapříčiněnou těmito důvody, ani žádné konkrétní problémy, které by s tureckými státními orgány či bezpečnostními složkami měl. Ekonomická nouze v Turecku z něj nedělá uprchlíka. Námitku, že nemůže najít práci, sám popřel tvrzením, že pracoval jako číšník a kuchař. Turecko opustil z vlastního rozhodnutí, aniž by jej k tomu kdokoliv nutil. Poukazoval-li na diskriminaci při hledání práce, pak sám uvedl, že neměl problémy s tureckými státními orgány. Nijak ji ani nedoložil.
5. Kromě incidentu na prokurdském protestu nebyl nikdy v kontaktu s policií. Pokud jde o intenzitu jednání na onom protestu, hovořil o své jediné účasti na podobném protestu, který policie rozešla. Měl poté poraněný nehet. Nejde o závažné porušení lidských práv, které by zakládalo pronásledování. Žalobce nevysvětlil, proč by měl být pro turecké orgány zájmovou osobou. Nečelí tam trestnímu stíhání či hrozbě věznění.
6. Ohledně diskriminace Kurdů žalovaný odkázal na Informaci MZV. Turecká ústava zakotvuje rovnost všech občanů a zákaz diskriminace. Kurdové, kteří v Turecku tvoří cca 20 % obyvatelstva, tam nečelí pronásledování pro svoji národnost. Mohou se svobodně po Turecku pohybovat. Kvůli zaměstnání se často stěhují do velkých měst. Ve východní části země jsou oblasti, kde kurdské obyvatelstvo tvoří většinu populace. Tuto národnost mají významné turecké osobnosti politiky i kultury. Samotná kurdská národnost tak rozhodně není v Turecku důvodem pronásledování či dokonce ohrožením základních lidských práv.
7. Ve zbytku rozhodnutí žalovaný vysvětluje, proč žalobci neudělil ani jinou formu azylu či doplňkovou ochranu.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. **Žalobce** jako hlavní důvod své žádosti uvedl diskriminační zacházení tureckou většinou vůči kurdské menšině. Jako Kurdovi se mu nedařilo najít práci. Jednou ho napadla policie při protestu na podporu práv Kurdů. Poranila mu nehet. Na postup policie si nestěžoval, protože se Kurdům v Turecku nedostává dostatečné pomoci. Nikdo jim nepomůže. Přistupuje se k nim diskriminačně. Pro tureckou většinu jsou stále osobami třetí kategorie. S obtížemi shání práci, nepřijímají je v turecké společnosti, podléhají často šikanózním kontrolám ze strany bezpečnostních složek a čelí perzekuci za veřejné vyslovování svých prokurdských a protivládních názorů.
9. Žalobce projevoval svá politická práva osobní účastí na shromáždění za práva Kurdů, které bezpečnostní složky rozehnaly. Žalobce fyzicky napadl jejich příslušník. Byť se jedná o jediný incident, který se žalobci udál, mapuje situaci Kurdů v Turecku, pokud se snaží projevovat politická práva na komunální úrovni.
10. Součástí zpráv zajištěných žalovaným není žádná zpráva, která by se zabývala realizací práva Kurdů na svobodné shromáždění a veřejným zastáním práv Kurdů. Přiložené zprávy neřeší otázky, za jakých podmínek se mohou „běžní“ Kurdové svobodně sdružovat za účelem veřejného zastání kurdských práv. Žalobce navíc ve své zemi nemá možnost obrátit se na bezpečnostní složku státu, aby mu po napadení jiným příslušníkem bezpečnostní složky státu poskytla pomoc.
11. Žalobce považuje za nesprávné, pokud žalovaný jeho azylovému příběhu nepřisoudil dostatečnou váhu, jestliže se jedná pouze o jeden ojedinělý incident. Splňuje totiž podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Má odůvodněný strach z pronásledování v Turecku z důvodu národnosti.
12. **Žalovaný** uvedl, že jediný incident popsany žalobcem v průběhu správního řízení nedosahuje intenzity pronásledování. Pokud žalobce namítá, že se v Turecku ke Kurdům přistupuje diskriminačním způsobem, pak žalovaný poukazuje na to, že žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby za dobu pobytu ve vlasti před příjezdem do Česka zapříčiněnou zákonem o azylu vyjmenovanými důvody. Dokonce vyjma výše popsaného incidentu neuvedl žádné konkrétní problémy, které by s tureckými státními orgány či bezpečnostními složkami měl.

IV. Hodnocení věci soudem

13. Žaloba *není důvodná*.
14. Žalobce opírá svoji žalobu jen o § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle něj se azyl cizinci udělí, pokud žalovaný zjistí, že má cizinec odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval otázkou postavení kurdské menšiny v Turecku. Ačkoli dlouhodobě uznává, že Kurdové v Turecku skutečně čelí významným nesnázím, ty však bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu (srov. např. nedávné usnesení ze dne 11. 4. 2024, č. j. 1 Azs 1/2024-36, či ze dne 18. 1. 2023, č. j. 10 Azs 246/2022-37). Azylově relevantní mohou být typicky až opodstatněné obavy politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (viz usnesení ze

dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-34, rozsudek ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35, aj.).

16. Samotná skutečnost, že je žalobce příslušníkem kurdské menšiny v Turecku, není podle ustálené judikatury důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Musel by tomu odpovídat jeho hodnověrně vyličený azylový příběh (viz např. usnesení ze dne 26. 3. 2024, č. j. 2 Azs 378/2023-37, či ze dne 29. 2. 2024, č. j. 9 Azs 6/2024-33, bod 11). To ovšem není tento případ.
17. Žalobce se podle vlastních tvrzení zúčastnil jediného prokurdského protestu. To z něj nedělá aktivního člena kurdské menšiny, který by takto prosazoval svá politická práva. Žalobce také netvrdí, že by byl jedním z účastníků pokusu o převrat z roku 2016. *Nespadá tedy do kategorie kurdských žadatelů o mezinárodní ochranu, u kterých by se dalo hovořit o azylově relevantních opodstatněných obavách z pronásledování.* Jeho tvrzení o obtížích při hledání práce naopak spadají mezi ony nesnáze, které bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování podle § 12 zákona o azylu.
18. Namítá-li žalobce v tomto kontextu, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady, pak je třeba připomenout, že rozsah, v jakém žalovaný zjišťuje skutkový stav prostřednictvím informací o zemi původu, se primárně odvíjí od důvodů, které cizinec uvede při podání žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu § 12 zákona o azylu, pak obecně není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). Pokud tedy žadatel neuvede žádné potenciálně relevantní důvody žádosti o mezinárodní ochranu, *žalovaný splní svou povinnost řádně zjistit skutkový stav již tím, že si shromáždí obecné informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu žadatele.* S ohledem na tvrzení, o která žalobce opřel svou žádost o mezinárodní ochranu, se žalovaný postavením kurdské menšiny zabýval v dostatečném rozsahu (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, čj. 41 Az 31/2023-26, body 20 až 22).
19. K samotnému rozeznání prokurdské demonstrace a napadení žalobce městskou policií, které vedlo k poranění jeho nehtu, je třeba vysvětlit, co se rozumí pronásledováním. Podle čl. 9 kvalifikační směrnice pronásledování musí být svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo *vážné porušení základních lidských práv*, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit [čl. 9 odst. 1 písm. a)]. Těmito právy jsou právo na život, zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení, zákaz otroctví a nevolnictví a povinnost ukládat tresty jen na základě zákona. Pronásledování také může představovat souběh různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).
20. Ustanovení čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice pak uvádí několik příkladů pronásledování. Patří mezi ně např. (a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí, (b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, (c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; (d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu či (f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví.
21. Jestliže žalobce při rozeznání demonstrace utrpěl poranění nehtu, pak to opravdu popsané intenzity pronásledování nedosahuje, jak tvrdí žalovaný. Žalobce to ani nijak neřešil.

Subjektivní nedůvěra žadatele vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, čj. 5 Azs 11/2012-23). Z tohoto jediného incidentu pak podle soudu nelze dovozovat, že by po návratu do Turecka pronásledování žalobci v budoucnu hrozilo.

22. Žalobní námitky týkající se § 12 písm. b) zákona o azylu jsou tedy nedůvodné. Ve vztahu k jiným formám mezinárodní ochrany žalobce nic nenamítá.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
24. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 20. června 2024

Martin Kopa v. r.
samosoudce